

UB, 5 DE JULIOL DE 2016

Si fos a fer, endut pel paper que ara em toca, em prendria una prerrogativa de padrí i adoptaria el registre admonitori (i fins repatani) del cas: i diria que el món continua essent estrany i contradictori, i que seguim vivint temps obscurs, i que som una i altra vegada convidats a participar en tota llei de farses: i recordaria allò d'aquell gran Guillem: allò del conte dit per un idiota, ple de xerrameca i de frenesí, i sense cap sentit.

Però fer de padrí també és recordar que som, que no deixem mai de ser, en el moment de fer camí; recordar que (prenc els mots de René Char) en el moment mateix de les estranyeses, les obscuritats i les farses, “Au même moment c’est le printemps au bout de nos doigts. C’est la fou-lée de nouveau permise, la terre en amour, les herbes exubérantes” i que “L’aigle est au futur”. És a dir: que l’orgull íntim que ara ens és permès (*els és permès*, anava a dir, però m’hi compto), l’exhuberància del goig d’haver arribat fins aquí, és promesa de realització i d’imminència. Fer de padrí sobretot és posar-se al servei d’aquesta *esperança* que identifica els joves i que de fet sosté l’activitat de la institució que ens ha aplegat aquests darrers anys, i que significa i ritualitza l’acte d’ara: convenir a un acte com el d’avui, i convenir-hi tots plegats en els rols respectius (de padrí, d’apadrinats) té a veure amb una voluntat (una estratègia) simbolitzadora radical, amb una voluntat de domesticació del temps i de l’espai (del temps vital, de l’espai social) fonamentada en l’*esperança*: *esperança* no vol dir inòpia, ni optimismes cretins, ni fantasies *new age*, ni les moltes variades maneres de fer el lluç, sinó acció: una voluntat de coherència, de trama: una voluntat de sentit a la base de la qual hi ha “l’esperit d’una trama que vincula l’impuls present a la consumació futura” (Duch).

Ocupar-se de trames de sentit, de configurar-les: vull pensar que no és altra la feina de la institució que ens acull, la universitat. Una feina que no s’entén sense aquell seu impuls contemporani (aquí *contemporani* vol dir romàntic) de promoure, de treballar, “els brots que han de madurar en el futur” (Hölderlin). Novament l’*esperança*, en efecte: tan de bo que la universitat que han viscut n’hagi estat un hàbitat propici: que els hagi estat el

context d'una comunitat resolta en la circularitat virtuosa (i generosa) del donar, rebre i restituir, solidària en el goig de *transmetre*. Tan de bo que la universitat els hagi estat el lloc d'irradiació de dos ensenyaments primordials (tan amarat de l'un i l'altre que n'esdevé signe rutilant): (1) que com a humans vivim en un àmbit de continuades transmissions, que són possibles per la paraula; i que, doncs (2), la paraula ens és una casa comuna: un recer primordial i inexcusable. Uns graduats en llengua, literatura i lingüística saben fins a quin punt això és un afer que els concerneix com a ningú altre —i que probablement també els concernirà com a professionals.

L'aigle est au futur. L'esperança és una forma de l'amor, i l'amor és el *primum movens* capaç de tot —capaç de moure el cel i les estrelles, deia Dante. I a mi, ara, que parlo *ex abundantia cordis*, em convindria ser no pas padrí, sinó poeta: un poeta capaç de parlar de “la terre en amour” i de “les herbes exubérantes”, o que com Josep Carner sàpigues cantar “la joia de la juvenesa / entre els prodigis que al voltant li són”, i la mar i el cel i el dia i aquest nostre “novell començament del món”. I totes aquestes coses.

I bé: no res més. Suposo que ja s'han fet càrrec que la cosa que, en realitat, bàsicament volia dir-los, en nom meu i dels meus col·legues de claustre, és que ha estat un goig de ser aquests darrers anys amb vostès i que els dono, d'haver arribat fins aquí, la més cordial enhorabona.

Josep M. Domingo